

[Aksel Møller.]

regering, således, at det var et misfoster af en regering, der kom ud deraf. Et misfoster af en regering! Det er altså en radikal mands, og ikke nogen tilfældig radikal mands, ord.

Hvem er nu den glade far til det misfoster? Ja, for nogle dage siden ville der vel nok have været flere til at kappes om æren; i dag er der måske ikke slet så mange. Er den højtærede fiskeriminister mon lige så stolt i dag, som han var forleden i et interview i Politiken, over sin andel i det? Får han mon stadig lige mange smil i anledning af sin ophøjelse? Går den højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starcke i dag rundt med en svulmende fornemmelse af at stævne frem med skumsprøjt om stævnen? Eller er vi kommet til det stadium, hvor kvalmen begynder at melde sig? Retsforbundet, som har så megen andel i, at denne regering kunne komme til verden, startede egentlig regeringsdannelsen med megen beskedenhed trods den smukke valgdag, partiet havde. Retsforbundets formand, den nuværende højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starcke, sagde, at retsforbundet savnede krop til at give noget råd angående regeringsdannelsen. Desværre havde det netop så meget hoved, at det kunne tabe det!

Hvad er nemlig det, der er sket? Det er, at retsforbundet har udleveret sin fortid og sin politik til socialdemokratiet og det radikale venstre. Jeg skal ikke afsløre, at den højtærede økonomiminister har et skjult smil omkring læberne. Hvad mener jeg med, at disse to partier har taget magten fra retsforbundet? Jeg mener, at retsforbundet den 21. maj, tror jeg det var — jeg er ikke helt à jour med de datoer, hvorpå disse buntmagermøder har fundet sted, men lad os sige den 21. maj — har henvendt sig for at optage forhandlinger og altså ved den lejlighed har forhandlet netop så meget for langt, at der ingen mulighed længere var for en selvstændig tilværelse, for et selvstændigt retsforbunds politik. Jeg tror, det var som reddende engel, den højtærede fiskeriminister kom til at optræde dengang — selv om der i og for sig aldrig har været noget enkleagtigt ved ham! Men det er så åbenbart, når man ser på retsforbundets politik, før valgkampen begyndte, under

valgkampen og under forhandlingerne, at forhandlingerne den 21. maj var bragt til et punkt, hvor det radikale venstre måtte give op. Ja men taperhed bagefter giver jeg ikke spor for. Når man først har fået hjælpetropperne frem, så kan man stå sig, så kan man spille med musklerne.

Den 21. maj var situationen for andre at se den, at der ikke kunne dannes nogen flertalsregering i Danmark. Stillingen var åbenbar. Den højtærede stats- og udenrigsminister, som dengang ledede forhandlingerne, havde for sit vedkommende erklæret, at forhandlinger på dette grundlag ikke kunne føre til en løsning under en eller anden form. Der var kun den eneste mulighed tilbage — nej, jeg indrømmer, der var to, der var to, ja, og det er jo spændende at få at vide, om den første overhovedet eksisterede. Der var den mulighed tilbage, at det radikale venstre kunne have tilbudt at danne en mindretalsregering sammen med socialdemokratiet. Den højtærede økonomiminister ryster på hovedet. Nej, det ville også have været en grim antagelse. Altså var der ikke flere muligheder igen, hvis ikke retsforbundet havde meldt sig til tjeneste. Da retsforbundet meldte sig til tjeneste, lykkedes den politik, det radikale venstre igennem lange tider bevidst har ført, nemlig at forhindre det i og for sig ganske naturlige, et led i en historisk udvikling, at venstres og det konservative folkepartis samarbejde blev stærkere og stærkere og førte dem sammen ind i en regering under det ærede medlem hr. Erik Eriksens ledelse.

Jeg har den opfattelse, og deri støttes jeg af meget af, hvad der er sagt fra radikal side, at man i det radikale venstre i virkeligheden havde tænkt sig, at der skulle dannes en flertalsregering bestående af socialdemokrater og de radikale, en tanke, der var levende før valget. Jeg erinder tydeligt, at den højtærede økonomiminister erklærede, at et tab eller en forskydning på to mandater på valgdagen behøvede jo ikke at være afgørende, så længe det drejede sig om en regeringsdannelse. Jeg har altså den opfattelse. Men det, som hindrede, at dette umiddelbart kunne føres ud i livet, var, at de to partier tabte det faktiske flertal, de havde tilsammen i det forrige folketing, idet jeg godt ved, at de ikke havde noget matematisk flertal. Da valgets